

“Δε φθάνει μόνο να χτυπάμε την πόρτα του Θεού, αλλά να ξέρουμε και τον τρόπο”

/ [Γνώμες](#)

Όταν παιδί μου, απευθυνόμεθα στον Θεό, δεν παίρνουμε ύφος στρατιωτικού, που διατάσσει τα φανταράκια. Αλλά ύφος ταπεινού δούλου και φωνή ικετευτική και πολύ παρακλητική.

Μόνο αυτή η φωνή φθάνει στον θρόνο του Θεού, ο οποίος ως φιλόστοργος Πατέρας που είναι, ικανοποιεί το αίτημά μας και «αντικαταπέμπει ημίν την θείαν χάριν και την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος!».

Εάν π.χ. τολμήσεις να χτυπήσεις μία πόρτα με τρόπο αναιδή και απειλητικό, να είσαι βέβαιος, πως η πόρτα αυτή δε θα σου ανοίξει ποτέ! Αλλά και εάν σου ανοίξει, να μην περιμένεις να δεχθείς τη φιλοξενία του ιδιοκτήτη, αλλά το ξυλοφόρτωμα!

Αντιθέτως, εάν χτυπήσεις την πόρτα ευγενικά και παρακλητικά, αυτή θα σου ανοίξει διάπλατα και ο οικοδεσπότης θα σου παράσχει κάθε είδους φιλοξενία!

Το ίδιο ακριβώς θα συμβεί και στην περίπτωση που θα ζητήσεις κάτι από κάποιον. Εάν το ζητήσεις με αναίδεια και απειλή, δε θα το λάβεις ποτέ! Ενώ εάν το ζητήσεις με ευγένεια και παρακλητικά, θα το λάβεις αμέσως...

Βλέπεις λοιπόν, ότι δε φθάνει μόνο να χτυπάμε την πόρτα του Θεού, αλλά να ξέρουμε και τον τρόπο, πώς να την χτυπάμε, εάν θέλουμε κάποτε να μας ανοίξει.

(Από το βιβλίο «Πατήρ Πορφύριος: Ο Διορατικός, ο Προορατικός, ο Ιαματικός»)